

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

REJTŐ JENŐ (HOWARD):

VÉR ÉS MAHAGONI

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 3.0 Unported (CC BY-SA 3.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2014
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-615-5433-16-0 (online)
MEK-12565

TARTALOM

A kiselejtezett hajók utja

Dorn

Five o'clock Surabájában

Thurn János története

A Liz-folyó mentén

Mr. Greenhorn

Mr. Howard célbaló

A kiselejtezett hajók útja

Természetesen a Vörös-tengerről van szó és a vele kapcsolatos Indiai óceánról. Ugyanis a hajóstársaságok, régi szokásuk szerint, jobb hajóikat a jövedelmezőbb Atlanti óceánon járatják és csak az idők folyamán ósdivá lett, vagy kisebb gőzöseiket osztják be keleti utakra, pedig ezek az utak nemcsak nehezebbek, hanem veszélyesebbek is.

Nem volt kivétel e hajók közül az Irtisz nevű orosz gőzös sem, amely Port-Saidból Singaporeba igyekezett. Ezen a hajón utazott Thurn Fülöp is, megjelenésével állandóan feltűnést keltve. A futólagos benyomás is az volt róla, hogy a Déli Tengerek híres és rettenthetetlen vadászainak egyike utazik vissza szabadságáról valamelyik gumiültetvényre. Bár itt, Szuezenben a száraz évszak kezdetén estefelé még hűvös az idő, ő könnyű fehér ruhában és trópusi sisakban járt. A hajón utazó ifjú hölgyeknek régebbi élményeit mesélte, csupa szörnyű és véres históriát. Nehéz volt elképzelni, hogyan küzdhetett meg ez a legfeljebb huszonhat esztendő, fehérbőrű, gyerekarcu Thurn Fülöp harminc kínai kalózzal, vagy kilenc-tíz részeg főkahalással. Egy riporter terjedelmes cikket írt róla lapjának: „Beszélgetés Thurn Fülöppel, vagy milyen magánéletében a Déli tenger réme” cím alatt.

A Déli tenger rémének közös kabinja volt egy urral, akinek még nálánál is puhább vonásai voltak és Howardnak hívták. Thurn barátságába és pártfogásába vette, miután megtudta, hogy Jávába igyekvő tisztviselő, aki idegenkedik mindennemű kalandtól. Thurn viszont elmondta neki, hogy Thurnnak, egy híres indiai fatermelőnek a fia, sok időt töltött el apja mellett a Maláji félszigeten, de aztán tanulmányai befejezésére hazautazott Európába. Howard tisztelettel és csodálattal hallgatta az ifjú hőst, majd pedig udvariasan megfogta a fejét, midőn a Déli Tengerek Réme hirtelen áthajolt a korláton.

Már a Bab el Mandeb öbölben jártak és a hajón mindenki halálosan beteg volt. Az utasok közül csak Howard sétált a fedélzeten és Thurn ült egy kötélcsomón, a szép trópusi sisak előtte feküdt a földön, öblével felfelé és bizonyos jelekből következtetni lehetett rá, hogy Thurn ezt a sisakot soha többé nem fogja a fejére tenni.

- Rossznéven venné, ha a kabinjába támogatnám? - kérdezte tőle Howard.

- Kö... köszönöm... a régi májbajom...

- Szörnyűek ezek a régi májbajok - mondta Howard. Thurn pedig hagyta, hogy a kabinjába támogassa. Estére az utasok nagy része jobban lett és a fedélzeten lábbadoztak, nyugszékeiken heverve. Thurn is jobban lett és egy régi, kedves kalandját mesélte, midőn a Fidzsi szigetek emberevőinek fogságából menekült meg. Egy hollandi pálinkakereskedő megjegyezte: - Akkor maga bizonyára ismeri a szigetvilág nagy vadászait és nyomkeresőit, Boston Jimet, az öreg Wolfot, Vanaldert és Dornt...

- Mind jó barátaim, - mondta a fiatalember.

- Jaj, meséljen Boston Jimről! - mondta Lilienthalné, egy szumátrai misszionárius felesége.

- Hát Boston... Istenem... mit mondjak róla? Együtt kalandoztunk Dél Timorban, én mentettem meg a bennszülöttek fogságából, valóságos óriás, az arca hasonlít a tigrishez és nyers bivalyhúst eszik.

Talán mondanunk sem kell, hogy a Déli Tenger Réme épp olyan kevésbé ismerte Boston Jimet, mint a Dél Timor szigetét. Annyi volt igaz az elbeszélésből, hogy az apja, az öreg Thurn, félelmetes és híres vadász volt, később erdőtermelő lett és tizenhétéves korában Thurnt

is elhozatta nagyanyjától, de a fiu legyengült a klimától és mint betegszállitmányt küldték vissza sürgősen Amsterdamba.

- Maga volt már a trópuson? - kérdezte Fülöp a csendes Howardot.

- Egy ideig ott éltem és most visszamegyek Surabajába, holland szolgálatba.

- Örülék, ha meglátogatna majd az erdőben. Könnyen megtalál a Maláyi félszigeten, csak érdeklődjön Perakban, vagy Pasirmasban a Thurn-irtás után.

- Valószínűleg felkeresem majd... ha szivesen lát...

Dorn

A hajó derült időben tette meg egész útját Singaporeig. Thurn megbeszélte új barátjával, hogy a Raffles-hotelben találkoznak, aztán elszakította őket egymástól a vámbódében szorongó, zsivalygó sokadalom. Singaporeban azonban nemcsak rendőrök és fináncok fogadják az utasokat, hanem katonák is. Valahol egy kellemes arcú, ősz angol ezredes is feltűnik és ahogy meglátja Howardot, odasiet, barátságosan átkarolja a vállát félkézzel: - Hallo, Boston! Örülök, hogy nálunk is látom.

- Csak átutazóban vagyok, ezredes ur.

Az ezredes viszi magával karonfogva.

- Ugy hallottam, Boston, hogy Európában volt.

- Jól hallotta, ezredes ur, Párisban voltam.

- Csodálom magát, hogy amerikai létére nem angol, hanem holland szolgálatba áll. Nálunk nagyobb jövője lenne - és halkabban tette hozzá, - tiszti ranggal kerülhetne az intelligence servicehez.

- Mondottam már ezredes urnak, hogy ezt a megtisztelő ajánlatot, sajnós, nem fogadhatom el. Én sok hálával tartozom a hollandusoknak.

- Azt már éppen eléggé megszolgálták nekik - dörmögte az ezredes, - de ha nem, hát nem. Egy szívességet azonban tehetne nekem, amiért nagy jutalomra számíthatna. Hallott már erről a Pepitóról?

- Ha jól megnézné, találna a lapockájában egy golyót is tőlem.

- Ez az ember most szervezett maffiát csinált, a kínai kalóztól a szumátrai dohánycsempészekig mindenféle bűnszövetkezetekből.

- Az Indiai óceán Alcaponeja...

- Ugy van. Padding az alvezére. Ötezer Strait dollárt ér meg a fejük Singaporeban...

- Ugy hallottam, hogy Dorn foglalkozik vele és azt hiszem, akkor előbb-utóbb terítékre kerül valamelyik.

- Biztosabb lenne, ha segítene Dornnak. Látja, őt is a hollandoktól kértem kölcsön. Nekünk vannak kiváló embereink, de azokat jól ismerik a banditák is. Hát ha Surabajából eljön, látogasson meg engem újra... mindentől eltekintve, örülök, ha látom, Boston Jim, vagy Howard ur.

- Én is örülök magának Mac. Pershon ezredes...

A Raffles-hotelben este kötelező a szmoking. Természetesen trópusi fehér szmoking. Howard a függönynyíláson át, szokása szerint előbb bekémlelt a ragyogó terembe. Thurnt kereste a szemével és meg is látta, két férfi mellett, vidám beszélgetésbe merülve. Éppen felálltak és a kijárat felé indultak. Howard a nyomukba szegődött.

Lassan kiértek az Esplanade környékéről és a kínai negyed árkaos házai, felfordított csónakhoz hasonló, tipikus tetőzetei között rohantak utasaikkal a riksa-kulik. Howard kezdte sejteni, hogy nem valami biztonságos helyre csábították Thurnt. Már a Singapore folyó fülledt, dögszagu, szeméttel borított partján haladtak.

Egy pincecsapszék előtt álltak meg a riksák. Howard valamivel távolabb tartóztatta fel a saját kuliját. Citera- és harmonikaszó hallatszott a lampionos bejárat mögül. A párás, nehéz levegő érezhető sulya lógott a sikátorok fölött. Howard benézett az ablakon...

Odabent csak egy társaság ült, napbarnított vállas európaiak, mindegyiknek az övében jókora revolver. Barna, fényes nyakak villogtak a kihajtott ingek felett. A társaság egy furcsa szerzetten szórakozott. Képzeljünk el egy alacsony, tömzsi embert, vékony lábakkal, bozontos körszakállal, gömbölyű, zsiros ábrázattal. Legkülönösebb volt azonban, hogy ez az ember, itt a trópuson, fényes, fekete szalonkabátban járt, amit nála egy fejjel magasabb ember viselhetett azelőtt és a fején, ezt még itt az ivóban sem vetette el, széles karimájú, fekete nemezkalapot hordott. Revolveröve lelógott róla.

- Mondja, kedves barátom, hogy hívják magát? - kérdezte az egyik.

- Nevem Sámuel, azért jöttem ide Hátsó-Indiába, hogy vadászak.

- És mire akar vadászni?

- Kizárólag madarakra.

- És tud maga vadászni?

- De mennyire - felelte gögösen Sámuel. - Dániában tagja voltam egy lövész-egyesületnek és legutóbb a második díjat nyertem el. - A társaság tagjai percekig fuldokoltak a nevetéstől. Valamelyik megkérdezte tőle, hogy miből akar megélni vadászat közben, mire Sámuel büszkén a zsebére ütött, hogy hála Istennek neki van pénze, legutóbb sokat nyert Kopenhágában a tőzsdén. Egy harcsabajuszu hatalmas férfi később pókert ajánlott és megindult a játék. Sámuel eleinte veszített, azután nyert. A harcsabajuszu csalt és Sámuel mégis nyert. Az arcából csak úgy sugárzott a butaság és közben nyert. Ekkor érkeztek Thurn és ujdonsült barátai.

- Thurn Fülöp vagyok - mutatkozott be körbe és az egyik kísézője magyarázni kezdte a harcsabajusznak:

- Johann Thurnnak a fia, ő is olyan híres vadász, mint az apja.

- Isten hozott, öcsém! Az apád jó barátom volt! - csapott a kezébe a harcsabajuszu, - Jefferson vagyok... És ez az ur itt... Sámuel, a madárvadász, új barátunk. Ül le és nézd, ahogy pókerezünk.

Az események azután gyorsan követték egymást. Sámuel egyre nyert, Jefferson egyre dühösebb lett, végül felhördült: - Te törpe, ha rájövök, hogy nem játszol becsületesen...

A kis vadász nyomban felugrott és végigmérte.

- Ezért azonnal adjon elégtételt nekem. Azonnal!

- Meguntad tán az életedet?! Csukott szemmel kilyukasztalak!

A jókedv újra visszatért, a dühös kis emberkén kitűnően mulattak.

- Na ne félj, nem eszlek meg, a lábadba fogok löni - mondta Jefferson. - Állj csak oda a falhoz, én meg ide az ajtóhoz, ha minden áron meg akarsz velem verekedni.

- De mi biztosít engem arról, hogy a barátaid nem támadnak rám, ha én győzök? - mondta a kicsi délcegen kihuzva magát és ettől az egész társaság valóságos nevetőgörcsöket kapott, csak Thurn szólt oda aggódva, a kis emberkéhez: - Az Istenért, menjen innen, ezekkel nem jó kukoricázni.

- Uram... - mondta lenéző fölényel Sámuel, - én a dán lövészegylet második díját nyertem. - A társaság tagjai az oldalukat fogták, de Jefferson hirtelen leintette őket: - Csend! Fiúk! Mindenki leteszi a revolverét a másik asztalra, hogy a mi Sámuelünk nyugodtan meg merjen verekedni velem!

- „Ugy van! Ugy van!” - kiabálták mindannyian és revolvereiket egy távoli asztalra helyezték. Sámuel közben a söntéspolcnak támaszkodott és várt. Jefferson szemben vele, husz lépés távolságra az ajtónál!

- Idehallgass, te bolond! A térdedbe fogok lőni, azután visszaveszem a pénzemet, mert nem játszottál becsületesen. Öt pere mulva háromnegyed tizenkettő. Azonnal ütni fog a harang. Az első harangütésre lövünk, addig karbafont kezekkel állunk.

Sámuel egy szót sem szólt, övébe tette revolverét és karbafonta a kezét. Az ilyen párbajnál az dönt, hogy ki tudja hamarabb előrántani a pisztolyát. Némán multak a percek. Azután megkondult a harang... Hogy történt? Senki nem figyelhette meg, senki nem láthatta, mert ez a mozdulat gyorsaságában tűneményesebb volt minden bűvészmutatványnál: mire Jefferson keze a revolver agyához ért, Sámuel már fejbe is lőtte és jóformán nem is láthatták a revolverét, mire újra ott fityegett az övében és visszatámaszkodott a söntéspolchoz. A harcsabajuszu egyetlen hang nélkül, mint kidőlt tuskó zuhant a földre és a harmadik negyedét elütő harang melódiája még ott rezgett a levegőben. Azután olyan csend lett, olyan döbönt némaság, mintha a szivverése is elállt volna mindenkinek. Pedig csak egy sziv szünt meg dobogni a helyiségben. Az egyik bronznyaku megmozdult, de a láthatatlan mozdulat ismét felkapta a pisztolyt és a kis vadász, rájuk irányítva csövét, félelmetes hangon dörögte:

- Aki moccan, az halott! - Most látták csak, hogy ez a kis alak, aki lelőtte vezérüket, egyben le is fegyverezte őket. Revolverek mellett állva, lövésre készen fordult feléjük: - Elfelejtettétek a vezetéknevetem is megkérdezni. Engedjétek meg, hogy bemutatkozzam: nevem Sámuel Dorn. Tényleg madárvadász vagyok. Jómadarakra vadászok - és nevetett hozzá, - olyan jó madarakra, mint ti vagytok. Mondjátok meg Pepitónak, hogy Jefferson Paddingot elintéztem és legközelebb rá kerül a sor.

Dorn nevéől, ha ez egyáltalán lehetséges, még jobban megdermedtek, mint a szemük láttára lelőtt vezérük halálakor. Dorn most Fülöphöz fordult: - Ide hallgasson, maga zöldfülű! Magát azért csalták ide ezek a csirkefogók, hogy megöljék és ne legyen érvényes az erdőirtási engedély, amit az öreg Thurn a maga nevére íratott át. Jó lesz, ha visszamegy innen a hotelba és vigyáz magára. Hordja el magát!

Thurn Fülöp, a „Déli Tenger Réme” olyan gyorsan hagyta el a helyiséget, hogy az utolsó lépcsőfokon keresztülbotolva, orrán, száján érkezett ki az ucca kövezetére.

- Most pedig barátaim, álljatok ilyen szép nyugodtan, amíg elmentem, mert a kis csirkefogókat, ha nem feltétlenül szükséges, esetleg nem lövöm agyon - mondta a banditáknak Dorn. - És ne felejtsetek el megmondani Pepitónak, hogy műsorom legközelebbi száma ő lesz. Visszontlátásra, gyermekeim. - És szuggesztív hatalmának tudatában vissza sem fordult, miközben felment a lépcsőn és kilépett Singapore kültelkének éjszakájába.

Five o'clock Surabajában

Boston Jim Adenban kapott ajánlott levelet a kormányzótól, amelyben felhívja figyelmét, hogy vigyázzon az Irtiszen utazó Thurn Fülöpre, továbbá, hogy lehetőleg május huszonnyolcadikán jelenjen meg a surabajai ültetvényes klubban, a kormányzó teadélutánján.

De honnan kapta meg a hirt az öreg Wolf, Flores szigetének egy dzsungeljében, ahova nem igen hordanak ki ajánlott leveleket? És hogy tudta meg egy szumátrai tűzhányóhegy oldalában Pitt Holbers az üzenetet? Postán. Az őserdők és a Déli Tenger postáján: tong-tong utján. A tong-tong egy kivájt fatönc, amelyet a bennszülött ábécé szerint két bottal ütögetnek. Megbízhatóbban és gyorsabban viszi a hirt, őserdőről-őserdőre, a szigetvilág egyik végétől a másikig, mint a posta. A tong-tong tehát hirül adta, hogy Hari Raja-napján, mikor megkezdődik a nagy munkaszünet az ültetvényeken, akkorra a Lord Mynher (a jávai holland kormányzó) nagy megbeszélést tart a vadászokkal és az ültetvényesekkel a surabajai barnaházban... tam-tam... az igen tisztelt részeges ültetvényesek... tam-tam... a kedves, tigriskezű főmandurok, tam-tam... sok teát és jeges pálinkát fognak inni... eljárják gyönyörű fehér hölgyekkel fox-fox nevű ősi táncaikat.

És ebből megtudja minden vadász, ültetvényes és nyomkereső, mintha csak aranyszegélyű kartonmeghívót kapott volna: hogy tisztelettel értesítik, miszerint a jávai kormányzó, surabajai üdülőhelyén ötórai teát ad.

Az ötórai tea nagyon tág fogalom Jáván. Az ültetvényesek és munkafelügyelők például, megérkezésük után azonnal, tehát már délelőtt tíz óra felé beülnek a klubba és megkezdik a five o'clockot. Hatalmas, nyers, jókedvű emberek, ki Szumatrából, ki Borneoból érkezett. Mind hangos, mind vitatkozik, mindenki izzad és máris fogy az ital, elsősorban jégbehűtött, jó valódi sör.

Délig isznak, nevetnek, orditoznak és délben következik egy huszonnégy fogásos Reisz-Tafel, egy szünni nem akaró rizs étel, sok maró égető cury szósszal leöntve, halak, hideg és meleg husok, kocsonyák, tészták, saláták és főzelékek.

Ebéd után, ivás közben egy hosszú, ősz ember is érkezik, nagyon sovány, kis kecskeszakállal van és piszkos, kopott vadászruhája. Hires vadász a hollandi kormány szolgálatában: az öreg Wolf. Lárma, éneklés, kacagás és a boy roskadozva hordja az italt. Ugy látszik, az egész társaság végképpen elkészült.

Nagy, sötétkék autó áll meg a bejáratnál. A kormányzó!

Csend lesz, mindenki felemelkedik, kíséretében két tiszttel megjelenik a kormányzó. Ki mondta, hogy ezek részegesek? Már körben ülnek az asztalnál és csendes, komoly diskurzus folyik. Egy év programját beszélnek meg, engedélyeket kérnek és engedményeket tesznek, tiszteletteljesek és fegyelmezettek. És kora reggel óta isznak. Nem is tudnánk, hogy ez itt a távoli Jáva szigetének egy kikötővárosa, ha nem jelennének meg olyan urak, mint az is például, aki most lép be, fekete nemezkalapban, hosszú ferencjózsef-kabátban és szöges csizmában. De nem parancsolják ki, hogy vegyen fel ő is estélyi ruhát, hanem ünneplik és a kormányzó állva nyujt kezét neki:

- Isten hozta kedves Dorn!

A tömpeorru, kis ember, kinosan érzi magát és egyik lábáról a másikra lép. Itt már mindenki tudja, hogy végzett Paddinggal és az egyik ültetvényes valóságos beszédet intéz hozzá, de a kis vadász még a kalapját is elfelejti levenni és mikor mindenki várja, hogy megköszönje a beszédet, a nagy csendben, átszól az emberek feje felett: „Hogy van Wolf?...” Aztán utat tör

magának, leül az öreg vadász mellé és felhajt egy félliter pálinkát. Később egy marcona óriás jön be, a nyakába akasztott zsinóron revolver lóg a zsebébe, ingujjban van. Ez Pitt Holbers. Egy kis köpcös emberrel jön. Van Gorkkal. Valamennyien olyan népszerűek, mint Európában a híres sportbajnokok, de az őserdőben biztosabban mozognak, mint itt.

Howard, illetve Boston Jim lépett most a terembe, egy maláji bennszülött kíséretében. Boston, eltérően a vadászok szokásától, a legkifogástalanabb fehér szmokingba volt öltözve. Nagy, kék szeme világított és finom, karcsu alakja igazán nem árulta el, hogy erről az emberről legendás hőstetteket beszélnek. A maláji valamivel magasabb volt, típusa ennek a szép emberfajtának. Lány arcvonásainak csak a hidegen csillogó szemek adtak valami halálos határozottságot. Azt hiszem, ha más valaki ebbe a klubba bennszülöttet mert volna magával hozni, azt legalább is felpofozzák. Boston Jim úgy jött be mosolyogva a malájival, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne. Megállt a kormányzó előtt, meghajolt és bemutatta a malájt:

- Ez az ember Si Lalan, a barátom.

A kormányzó kezet nyújtott a bennszülöttnak és megtörte a jeget: - Boston Jim barátja a mi barátunk is. Sokat hallottam már rólad, Si Lalan és örülök, hogy megismerhettelek.

- Si Lalan - suttogták meglepetten. Si Lalan, a Magányos Főnök híres ember volt. Egyedül járta az őserdőt. Több nyelven beszélt, rokonai gazdag, előkelő emberek, akik India nagyvárosaiban élnek és nagy állásokat töltenek be az angoloknál, de Si Lalan megtagadta őket és megmaradt főnöknek, elnyomott és szerencsétlen malájok pártfogójának az őserdőben.

- Si Lalan tiszteli és szereti a Lord Mynhert és eljött, hogy segítsen neki. Ezt mondta és keresztbefont karokkal mélyen meghajolt. A kormányzó átvezette őket a könyvtárszobába, ahol már együtt volt a másik négy vadász is.

- Szervusztok vén házalók - üdvözölte őket Boston Jim és sorba kezet szorított velük. Nagy dolog lehet, ha a kormányzó ur idecsődítette ezt a sok kitaposott cipőt velem együtt.

A boy lerakta az italokat, valamennyien leültek és a kormányzó hozzáfogott, hogy megismertesse velük az ügyet, amiért idehívta őket.

Thurn János története

Thurn János hajóskapitány volt. Most ne gondoljunk valami hatalmas óceánjáróra, még csak egy kis cirkálóról sem lehetett szó. Thurn egy kis gőzbárka ágrólszakadt kapitánya volt, a 900 tonnás Michael Treubon tulajdonosa. A kínai szakácson kívül, csak egy gépész és három matróz kísérte útjain, pedig ezek az utak aránylag veszélyesek voltak. Thurn ugyanis a szigetvilág hőskorában, a holland-angol település kezdetén munkásokat toborozott az emberevő pápuák, a harcos szingalézok és az állatias tamok között.

A kilencszázas évek elején Thurn a Maláji Dzsungel környékén toborozott és Perak felett, a hegyre nyúló őrengetegben hatalmas mahagóni erdőre bukkant. A legdrágább, téglavörös, fényes, puha Teona Szerrata alkotta a rengeteg főanyagát. Thurn azonnal tudta, hogy kincset talált. De azt is tudta, hogy a rengeteg kitermeléséhez elsősorban sebessodru, jóesésű folyó kell. Thurn talált egy tavat, amely az esős évszakban megduzzadt és egyesült a Mon folyóval és ez a folyó, több ágra szakadva Malakka felett ömlött a szorosba, szóval alkalmas volt a fa leosztására.

Azután eladta hajóját, megnősült és házat épített magának a rengetegben folydogáló ismeretlen folyó mellett, amelyet a feleségéről Liz-nek nevezett el. Két évi szörnyű, verejtékes munka árán összekötötte a Liz folyót azzal a tóval, amely az esős időszakban egyesül a Monnal. Hatalmas munka volt. Matrózai, akik betársultak hozzá, az első év végén megszök-döstek. Thurn sokszor egyedül dolgozott hetekig, de két év alatt megvolt az összeköttetés az esős évszakban, öt teljes héten át, a Thurn-teleptől Malakka kikötőjéig. Közbejött a háború és az öreg Thurn, bár megmaradt hollandnak, angol katonai szolgálatba lépett, mint ösvénykutató és vezette őserdőkön át, leleménnyel és bátorsággal az Angliából érkező vidám Tommykat. Elismerésül csak annyit kért, hogy a kitermelési engedélyt, amely nem örökölhető, írják a fia nevére. Ezt meg is kapta. De az igazi társát nem a fiában, hanem leányában találta meg. Cecil tizenhatéves korától kezdve a fűrésztelepen nevelkedett. Igazi apja-lánya volt: makacs, elszánt, és fáradhatatlan.

Ezt csak nagyjában mondta el a kormányzó, mert a jelenlevő vadászok valamennyien ismerték az öreg Thurn történetét.

- Egy év előtt azonban nagyot változott az ügy - folytatta a kormányzó, - A kiméletlenül terjeszkedő japánok egyre nagyobb befolyást kapnak Hátsóindiában és ma már ott tartunk, hogy Indokinában, Délkelet-Ázsiában egy japán kartell diktálja a fakitermelést és az árakat. Közben a derék Thurn fáradhatatlanul dolgozott. Évről-évre, hónapokon át szélesítette a Liz folyót, kirobbantotta a kiszáradt mederből a szikla és homokzátonyokat és az elmúlt évben nyolcvanezer tonna elsőrangú butorfát hozott el Malakkába. Ez már jelentős konkurrencia a sárga kartellnek. Biztos információm van arról, hogy a mahagónisok Pepitót bérelték fel Thurn Cecil ellen. Evvel, azt hiszem, mindent megmondtam. Arra fognak törekedni, hogy Thurn leánya ne tudjon eleget tenni a minimum százezer tonna fa leszállítására kötött szerződésének, amely esetben valószínűleg elárverezik az egész erdőséget és Thurn emberfeletti munkájának gyümölcse angol cég kezébe kerül. Nagyon szeretném, ha az erdő megmaradna a Thurn család birtokában. Nagyon fontos érdekei fűződnek ehhez a mi gyarmatainknak. Magamhoz kértem Thurn leányát, aki apja halála óta egyedül vezeti a munkálatokat. Nyakas leány. Minden segítséget visszautasított, szerinte ő és az emberei száz Pepitóval is megküzdének és ha nem tudnak megküzdeni, akkor vesszen a telep. Nem kíván öreg, tapasztalt vadászokat maga mellé és minden hasonló jövevényt ki fog utasítani telepéről.

- Apja lánya - morogta az öreg Wolf.

- Hát én akarata ellenére is szeretném megvédeni azt a kislányt. Mi a véleménye, Wolf?

- Majd a telep közelében táborozunk, ahonnan ennek a hölgynek nincs joga kidobni minket és mi mégis közel vagyunk ahhoz, hogy segítsünk.

Boston felemelkedett a helyéről és a vadászokhoz fordult. - Ha megbiztok bennem és vállaljátok, hogy követitek az én utasításaimat, akkor kezeskedem az eredményről.

Valamennyien elfogadták Boston ajánlatát.

- Nekem van egy tervem. Vállalom azt, hogy ott fogok élni a fatelepen és a kisasszony nem dob ki. Si Lalan ott fog táborozni a telep környékén. Ti négyen, Dorn, Wolf, Van Gork és Pitt Holbers Kuala Lumpurban békésen kártyáztok a „vén szigonyosnál”, készenlétben tartotok egy gőzbarkát és nem tesztek semmit az én utasításom nélkül.

- Nos, mi a véleményük? - kérdezte a kormányzó.

- Meg fogja csinálni - mondta határozottan Dorn: - Bostonban vakon bizhatunk.

A Liz-folyó mentén

Két napi járőrföldet kitevő területen csattogtak a fejszék, ziháltak a fűrészek, trombitáltak az elefántok, kiáltoztak a bennszülöttek.

Fleming, az intéző, két segédjével hajnaltól estig járta a körzeteket, hajszolta a munkásokat, kötözték a sebesülteket, szidták az elefántápolókat, segítettek a legkisebb nehézségeknél a bambán álldogáló bennszülötteknek, ellenőrizték az élelmiszerelosztást és hol ott, hol itt csendült fel a kiáltásuk: „ayo! ayo!” Most egy lány érkezik félvad, barna csődörön, úgy van öltözve, mint a férfiak, lovaglónadrágban, felgyürt ingujjban, nyakáról revolver lóg le az övébe és mellette izzadó, hátracsuszott sisaku fiatalember vezeti gyalog és kantáron a lovat. Azért gyalog, mert a délelőtti folyamán már háromszor esett le a lóról, most sántít és liheg. Talán mondanom sem kell, hogy a fiatalember a Déli Tengerek Réme volt. Negyven fok meleg van árnyékban és Cecil Thurn, embereivel már reggel óta járta a körzeteket. Ez a folytonos ellenőrzés, intézkedés, utbanlevés fárasztóbb, mint a favágás.

A leányon egyáltalán nem látszott fáradtság. A hangja élesen csengett, ha odaszólt a munkásoknak, a keze ilyenkor rövid, erős mozdulattal rántotta vissza a lovat, hogy az megállt, mint a szobor. A fivér közben kimerülten roskadt egy széles tönkre és lihegett.

- Pihend itt ki magad, amíg visszajövök, szólt a leány és elügetett. A második irtványnál puskás ember sietett eléje. Fleming volt, az intéző.

- Linta követe volt nálam. Vásznat és dohányt követel a gazember.

- Nem kap! Ujholdkor jár neki, de csak akkor, ha ötven harcossal kimélyíti a medret a Liz felső folyásánál, ahol az a három kis vizesés van. Akkor kap dohányt és vásznat.

- A vén sakai főnök gyerekesen követelőzik. Kellemetlen lenne, ha most zavart csinálna.

- Eh! Ha nem tanítja meg őket arra, hogy megbecsüljék a szerződéseket, akkor sohasem lesz rend. Rövidre rántotta a kantárszárat s a ló egyet horkanva elügetett.

Thurn Cecil cölöpháza egyik kiugró sziklaplatón állt, az intéző és a négy fehér munkafelügyelő háza mellett. A két cölöpépitményből nemcsak az irtványok látszottak, hanem a völgy is, amelynek őszbozótján túl Kuala-Lumpur kikötője következett. Esténként Cecil házának verandáján vacsoráztak valamennyien.

Munkásemberek szokása szerint csendben és komolyan fogyasztották el a vacsorát. A veranda lépcsője alatt hirtelen egy férfi jelent meg és egy öszvér.

- Jóestét! - szólalt meg egy dallamos hang. - Thurn urat keresem.

Thurn azonnal felismerte szelid utitársát. - Isten hozta, miszter Howard! Kösse meg az öszvérét és jöjjön beljebb.

- Köszönöm - felelte azon a lágy hangon, ami szerénységét úgy kihangsúlyozta.

Cecil figyelmesen és gyanakodva nézte. A férfi külseje, jótársasághoz szokott mozdulatai elárulták, hogy nem sokat foroghatott az őserdőkben.

- Kérlek, Cecil; - mondta Fülöp - Mr. Howarddal együtt utaztunk Singaporeig és megkértem, hogy látogasson el hozzám, ha erre viszi az utja. A nővérem - fordult azután Howardhoz.

- Üljön le - mondta Cecil és Boston Jim kissé kellemetlenül érezte magát a lány figyelmesen vizsgálódó pillantásaitól. Azonnal elővette egyikét nőies mosolyainak, mert Bostonnak volt egy nőies mosolya, ami oly szeliddé tette az arcát, hogy a hittérítők irigyelték érte.

- Nem is gondoltam arra, hogy Mr. Thurn kedves meghívásának ilyen hamar eleget tehetek, de a véletlen mégis így hozta. Ugyanis cégem megbízott, hogy a Holland-Angol Vasutársaság szolgálatában dolgozzam.

- Mi a maga foglalkozása? - kérdezte Cecil.

- Könyvelő, Miss Thurn. Mérlegképes könyvelő. Az idén helyeztek át Batáviába. És most majd el kell számolnom a Holland-Angol Vasutépítést. De még eltart egy hónapig, amíg rám kerülhet a sor. Engem nagyon érdekel az erdőirtás, mert van egy nagybátyám Ausztráliában, aki szívesen odavenne, de én előbb szeretném látni, hogy milyen ez a munka tulajdonképpen. Ezért, ha meg méltóztatnának engedni, itt maradnék egy ideig... Hiszen Mr. Thurn olyan szívesen invitált.

- Azt hiszem, Cecil, teljesíthetjük Mr. Howard kívánságát. Talán segítségünkre is lehet, mint könyvelő...

- Jó - mondta Cecil.

- De csak egy nagyon kis fülke áll rendelkezésére ebben az épületben. Az iroda, ahol a számlákat és a könyveket tartjuk.

- Ó, kérem... nekem éppen elég - felelte rendületlenül mosolyogva, azután lement a lépcsőn és csendesen ellépett az ösvérrel együtt. Még hallotta, hogy mögötte fojtott nevetés hangzik fel.

Igazán nem sejtették, hogy Howard azonos Boston Jimmel.

Mr. Greenhorn

Közeledett az esős évszak, amikor a megáradt Liz folyó egyesül a tó vizével és kezdetét veheti az usztatás. Mindenki szakadásig dolgozott. Cecil reggeltől estig, hol itt, hol ott tűnt fel, lóháton ebédelt és este verejtéktől, portól vastagon belepve, holtfáradtan tért haza. Howard nem fizetett az ellátásáért, hanem könyvelt. Nagyon jól végezte ezt a körülményes munkát. Ahogy Fleming, az intéző mondta: „igazán kitűnő számkukac”. Csak, ha elmozdult az irodából, akkor vált neveltségessé, ahogy az öszvért is zötykölődve ülte meg. Hol a revolverét vesztette el, hol a sarkantyuját és amellet kinosan tiszta és pedáns volt. No de legalább egy kis szórakozásuk is volt a fáradt embereknek. Howard urral lehetett tréfálni.

Cecil sokszor rajtakapta magát, hogy munkaközben egyszercsak eszébe jut Howard ur szelid mosolya, nagy, őszinte, derűs, kék szeme. Védelmébe vette, megtiltotta a munkafelügyelőknek, hogy Howardot Mr. Greenhornnak szólítsák. Biztatta a könyvelőt, hogy igyekezzen megkeményedni, lovagoljon, tanuljon meg célbalőni, de az csak szeliden csóválta a fejét.

- Nem nekem való dolgok ezek, Cecil.

Meg kell jegyeznem, hogy gorombább sértés ezen a vidéken nincs, mintha valakit Greenhornnak, zöldfülűnek neveznek. De ha valakinek akadtak volna mégis kétségei az iránt, hogy a könyvelő a legkifejezettebben zöldfülű, azt is meggyőzte volna erről egy esemény, amit minden igaz férfi mélységesen szégyelt volna. Az esemény este játszódott le. Éppen befejezték a vacsorát, mikor az egyik fehér bejött és így szólt:

- Pepitő jön a serpentinuton.

Nagy csend lett. Aztán Cecil kérdezte: - Egyedül?

- A hold végig bevilágítja a völgyet, rajta kívül sehol egy ember.

- Állj ki és figyeld - mondta Fleming. - Ha idejön, majd beszélünk vele. - És meglazította tartójában a Coltot. Cecil csodálkozva körülnézett. A könyvelő nem volt sehol.

A szívüket nyomasztó sejtés szoritotta, de erre a gyors, művészi eltűnésre, mégis hangosan kacagtak. Csak Cecil harapott kedvtelenül a szájába. Azután egy kétméter magas óriás lépett a verandára. Pepitő! Aki ezt az embert látta, az sohasem felejtette el. Thurn Fülöp egy pillanatra lehunyta szemét és hányingert érzett a félelemtől. Pepitő kopasz volt, ez tisztán látszott a tarkójára hátratólt parafakalapja alól. Alsó ajka, mint valami nagy darab rongy, vastagon zuhant előre és egy pompás ragadozó fogsor barnállott elő a roppant gorillaszerű állkapocsból. Ingujjban volt, vászonbricseszben, kezében szívós bot, amely korbácsnak is beillett, csuklóján arany karkötőóra. Ahogy megállt az ajtóban, kissé lehajtva a fejét, hogy ne üsse a gerendába, zsinóron lógó revolverével, oszlopos lépésével, hatalmával, erélyével és durva, okos arcával maga az őserdő volt, megszemélyesítve egy robusztus teremtményben. Jókedvűen szólt a társasághoz:

- Örülök, hogy nem vacsora közben zavartam önöket. Ne legyen ostoba. Fleming, hagyja a revolverét... Tárgyalni jöttem.

- Banditákkal nem tárgyalok - szólt Cecil keményen.

- Bocsánat, miss - felelte udvariasan Pepitő, - de akik itt élünk a trópuson, többé-kevésbé valamennyien banditák vagyunk. A kedves papa, akinek nagy tisztelője voltam, nem tiz és nem száz bennszülöttet segített jobblétre, míg megpillantotta a Thurn-irtást. A dzsungel azé, aki erősebb! - Ezek után kényelmesen leült és rágyujtott. - Ha nem akar, ne tárgyaljon velem, de az észszerűség azt diktálja, hogy nem árt, ha meghallgatja, amit mondani fogok.

- Tehát mondja, de lehetőleg röviden - felelte Cecil megvetően.

- Bravo, miss! Apja lánya! - ismerte el Pepitó és csillogó szeme végigfutott a nőn, hogy az valami jeges iszonyatot érzett belülről. - Megmondom őszintén: nem szeretek hölgyek ellen harcolni. Elsősorban ártana a jóhíremnek - tette hozzá tréfásan. Ön ezt az erdőt nem tarthatja tovább birtokában, Thurn Cecil. Ez már el van döntve. Nem kell hozzá több, minthogy a százezer tonnára vállalt kötelezettségének ne tudjon megfelelni. Ebben meg tudom akadályozni. Akkor árverésre kerül az irtás. Értse meg, egyetlen esélye sincs sikeres harcra. Azért jöttem ide, hogy felajánljak önnek nyolcvanezer strait dollárt a birtokáért. Tudom, hogy ez nevetségesen csekély összeg a telep értékéhez viszonyítva, de ez is csak ajándék az öreg Thurn emlékének a kedvéért.

- Erre az ostobaságra nincs mit felelnem. A szerződésnek eleget fogok tenni. Ha megkísérel ebben megakadályozni, akkor leszámolunk magával, Pepitó.

Az óriás mosolygott, azután felállt. - Ahogy gondolja, Cecil. Figyelmeztetem, hogy egyetlen esélye sincs.

Várt még egy pillanatig, aztán megfordult, hatalmas háta szinte vonzotta a pisztolyok csövét. Lassan, nyugodtan ment el...

Mr. Howard célbaló

Kora reggel volt. Mr. Howard egy hatalmas szögre tűzött cédulacsomót szedett le egyenkint és sorba bevezette őket vörös tintával egy nagy könyvbe.

- Beszédem van önnel, Mr. Howard! Jöjjön velem - dobbant be a szobába Cecil. A könyvelő udvariassen meghajolt.

- Miért ment el tegnap, mikor Pepitó jött?

- Mert félttem tőle.

- És nem szégyenli ezt, Mr. Howard? - kérdezte Cecil, minden sértő él nélkül.

- Egyáltalán nem. Azt hiszem, az öreg Edison megfutamodott volna egy izgatott kos elől és Pasteurt akármelyik állástalan kikötőmunkás könnyen felpofozhatta volna. - Kedvesen mosolygott a lányra, azután folytatta. - Én megvetem azokat a hetvenkedő frátereket, akiknek nem a hivatásuk kívánja meg a bátorságot, hanem a hiúságuk. Én igenis gyáva vagyok, Cecil, de a főkönyvvvel remekül megbirkózom.

A lány csendesen mondta: - Én csak azért szóltam magának, mert engem bánt, ha kigunyolják.

Howard egyszerre nagy gyöngédséget érzett a lány iránt és megfogta a kezét: - Köszönöm, Cecil... Most én kérdezek valamit magától: csak olyan embert tudna szeretni, aki ennek a bátor, harcias, gyarmati pionernak a tipusa?

Cecil zavarodottan a földre nézett és nem felelt egy ideig, aztán újra felnézett Howardra:

- Én szeretem... a finom és okos embereket. De ha valaki gyáva, az... azért az rémes.

- Itt rémes. De ha két ember szereti egymást és elhagyja a dzsungelt, akkor igazán nem fontos, ha mint mérnök, vagy ügyvéd, vagy orvos jól elvégzi a munkáját, hogy mellesleg tigrisekkel is megküzdjön. - Ebben a pillanatban megértették egymást belülről és talán ebben a pillanatban szerettek bele egymásba.

- Én innen csak akkor mehetek el, ha ez a föld, amit apám verejtékkel, vérrel, az életével szerzett meg, Thurn-birtok marad továbbra is.

- Az fog maradni - felelte Howard szeliden és nyugodtan. És a lány nem is tudta, miért, belső erőre kapott, és biztonságérzet szállta meg.

*

... Estig megint nagy részét elvégezték a munkának. A végefelé járó száraz idő elérte a meleg maximumát. Ötvenöt fokos meleg perzselő nyomása égette a levegőt. Ezen a napon már tizenegy órakor megszólalt a tong-tong, fehérek, bennszülöttek, öszvérek bódultan dőltek ki a sorból. Mire északról elsőt süvölt a monszun, mint óriási víztömegek előhírnöke, készen kell állani százezer tonna rönknek, hogy a rövid idő alatt, amíg a Liz a tavon keresztül egyesül a Monnal, elinduljon a fa Malakka felé.

Vacsora után tértek nyugvóra. Végkimerült állapotban voltak és reggel előlről kellett kezdeni, kettőzött erővel. Thurn Fülöp mézesheteit élte az első maláriás lázrohamokkal és az ágyat nyomta. Szerencsére Mr. Howard nemcsak könyvelő volt, hanem orvos is és füvekből készített teáit segítettek a vacogó Déli Tenger Rémén.

A hirtelen leszálló trópusi éj nem hozott enyhülést. Az őserdő komor óriási fái, mint felhőkarcolók tömege vette körül a két kunyhót.

Cecil nem tudott aludni. A nyugtalanság, amely Pepitó látogatása óta kinozta, arra készítette, hogy éjszakánként kinézzen, terhes nappali munkáját rossz alvással és örködéssel is sulyosítva... Az ujhold vakító, ezüst fénnel világította meg a plató előtti hatalmas tisztást. Távol valami zörrent a bokrok között... Bizonyára páva... De nem! Világosan látta egy ember elshánó körvonalait... Leakasztotta a Winchestert, kilépett a ház elé és lassan osont a sziklafal árnyékában. Elérte a tisztás szélét, azután fák mellett igyekezett a gyanus hely felé... Mintha emberi hangokat hallott volna!... Most már sietve, ott termett! Két ember állt egymással szemben, suttogtak. Egy gnómszerű alacsony és egy magasabb széleskalpu vadász...

- Tartsa fel a kezét! - szólt rá Cecil a vadászra. Mielőtt megakadályozhatta volna, a gnóm eltűnt a bokrok között. A vadász ott állt, feltartott kezekkel. A lány letépte a férfi nyakáról függő pisztolyt és a földre dobta: - Induljon a ház felé! - Ebben a pillanatban a férfi, aki két kezét a feje fölé tartotta, egy hirtelen rugással pontosan Cecil kezefejét találva, kiröpitette ujjai közül a revolvert, egyik kezével máris úgy kapta el a lány nyakát, hogy a hangjától és az öntudatától egyetlen markolással fosztotta meg és két ugrással igyekezett átjutni a tisztáson, hogy a holdfényből a sűrűbe kerüljön. Cecil helyzete reménytelen volt. Kétszáz lépésnyire a háztól egy bandita kezében, teljesen lefegyverezve, tehetetlenül. Csak egy villanásig kerültek a holdfénybe és valahonnan tompa dörrenés hallatszott... Cecil a földre hullott, azután megpróbált lábraállni. A vadász, aki zuhanásával magával rántotta, ott feküdt mellette, mozdulatlanul, holtan... Futólépések és hangok hallatszottak, megjelent Fleming a munkavezetőkkel, azután hiányos öltözékben Howard és végül egy pokrócba burkolva Fülöp. Cecil gyorsan elmondott mindent.

Fleming lehajolt a halotthoz. - Azt mondja miss, hogy a ház felől jött a lövés?...

- Vagy a házból, vagy a ház mellől. Tisztán láttam a villanást.

- Hát én még ilyen lövést nem láttam! - motyogta Fleming. - Kétszáz lépésről, ebben a holdfényben!

- Meg kell találni a másik alakot! - mondta hirtelen Howard és felkapva Cecil Winchesterét, eltűnt a bokrok között. A lány csodálkozva nézett utána... Hm... A halott zsebében egy sor írás sem volt. Ez Pepitó rendszeréhez tartozott.

Howard gondterhelt arccal jött vissza: - Nem találom... azt mondja, gnóm volt? Nagyon gyanus az ügy.

- De ki adhatta le a lövést? - töprengett Cecil.

- Nem maga volt? - kérdezte Fleming a vacogó Déli Tenger Rémét, de az csak vacogott a maláriától és a félelemtől egyszerre. A rejtélyt nem sikerült megoldani, a banditát eltemették és elhatározták, hogy ezentul éjjel egyenként örködnek és három óránként váltják egymást.

*

Másnap reggel Howard egy malájit küldött levéllel Kuala-Lumpurba a céghez, ahogy Cecilnek mondta, de tulajdonképpen a „Vén Szigonyoshoz” nevű vendéglőbe. Rövid értesítését összebujva olvasták el a vadászok.

- Ugylátszik, kezdődik a tánc, - mondta Pitt Holbers.

A telepen nyugtalanság volt észlelhető. Még a fehérek is idegesek voltak. Csak Howard könyvelt nyugodtan az irodában, mint akit más nem érdekel.

Aztán kitört a pánik!

Egy ledöntött faóriás mellett, ott feküdt halva a gnóm. Nem volt gnóm. Egy leprától összeroncsolt nyomorult holtteste volt. Ez tizenegy órakor történt. Fél tizenkettőkor egyetlen bennszülött munkás sem tartózkodott a telepen. Szétfutottak iszonyodva az őserdőbe, a hegyek közé: lepra! Ezek többé tájékára sem jönnek Thurn erdejének.

Cecil letörten ült a cölöpház lépcsőjén: - Minden elveszett... Minden elveszett... - ismételte egyre és szemei könnyesen jártak körül az elhagyott irtványokon. - Amig új munkásokat szerzünk, régen beállt az eső és nem szállíthatjuk el a fát... Igaza volt Pepitónak, egyetlen esélyem sem volt. - Kétségbeesetten hajtotta le fejét és Fleming az embereivel ugyanugy állt ott szomorúan...

Fülöp bánatosan nézett a völgy felé, mintha onnan várna, Isten tudja, milyen segítséget és lassan a többiek is arra néztek. A völgyből, mintha a sors gunyja lenne, egyetlen hosszú, sovány ember jött, lassan felfelé a szerpentinuton és széles, fekete kalapján nyomban látszott, hogy hittéritő.

- No pont erre van most szükség, - morgott dühösen Fleming.

Igazán, még soha sem volt nagyobb szükségünk hitre, mint most, - jegyezte meg Howard szelid mosollyal és Fleming majdhogy nem mondott neki valami cifrát... A misszionárius hosszú, sovány, ősz ember volt, kecskeszakállal és bételt rágott. A hegyek között tanyázó sakai törzshöz igyekszik és egy napra megpihenne, ha megengednék. Valamit dűnnyögtek neki, mire felment a verandára, de a rekkenő hőség dacára nem vetette le fekete papi kabátját és csendesen meghuzódott egy sarokban, egykedvűen rágcsálva.

- A gazember végzett velünk - mondta Fleming, - bizonyos, hogy ő csempészte ide ezt a haldokló leprást. Feladhatjuk a harcot.

- Maguk tehetnek, amit akarnak, de én itt halok meg! - mondta Cecil villogó szemmel és bement a házba. Az ebéd ott párologott az asztalon, de csak ketten ettek. A hittéritő és Howard ur. Cecil rosszkedvűen nézte, hogy a könyvelő milyen jóízűen eszik. Ebéd után Howard felállt és bejelentette, hogy távozik.

- Szomorú itt, ugy-e, Mr. Howard? - mondta a lány gunyosan és úgy érezte, hogy nagyon fáj a szíve. Howard szeliden mosolygott:

- Dolgom van a városban. - Kissé színpadiasan meghajolt, kivezette Mayát az istállóból és néhány perc múlva már csendesen kocogott lefelé az ösvényen. Cecil sirni szeretett volna...

Alkonyodott, izzó vörösbe borult minden és Fleming lemutatott a szerpentinutra:

- Pepitó bandája! Most jönnek a sakálok támadni! - A hegyoldalban egy csapat fehér lovas poroszkált felfelé, élükön Carterissel, a volt csendőrrel, aki hirhedt rabló volt és Padding helyére került. Nézték a kis csapatot, ahogy jöttek, mint a végzet.

- Azt hiszem, nem kellene bevárni őket, jobb, ha mi támadunk. Le kellene löni a vezetőt - mondta váratlanul a lelkész és mindenki meglepődött Istennek ettől a harcias szolgájától.

- Hogy a fenébe akar vörös alkonyi fényben, ügető embereket innen eltalálni? - mordult rá Fleming.

- Nézze, így - felelte a pap és a reverendája alól előkapva egy revolvert, célzás nélkül lőtt. Carteris, mint akit fejlődés ért, feldobta a karjait és átfordulva, kibukott a nyeregből. - Hát nem egyszerű? - kérdezte korholóan a pap Flemingtől, aki dermedten állt és csak ennyit motyogott: „Istenemre ez volt a lövés...” És a többiek csodálkozva látták, hogy a szétnyíló papi kabát alatt két hatalmas revolver van és egy egész kis lőszerraktár. Annyit mindenesetre elértek, hogy a lovasok, ettől a páratlan lövéstől megijedtek és leugrálva az állatokról fedezéket keresve, lassabban folytatták az utjukat. Ezekután a hittéritő elkezdett parancsolgatni:

- Készüljünk el az ostromra, hordjanak össze köveket, ahol ür van a cölöpökön, el kell fedni, öntsék végig, amennyi vízzel csak lehet, a ház tetejét, hogy ne tudják felgyújtani. Minden löszert és fegyvert hordjanak fel a középső asztalra. Miss Thurn, lesz szives állandóan tölteni a kilőtt fegyvereket.

- Ördögöt! Én harcolni fogok! - Az öreg csak bólogatott és mintegy mellékesen két könnyelműen haladó banditát puffantott le, ezalatt Fleming végrehajtatta minden intézkedését, úgy, hogy mire az első lovasok felértek a hegygerincre, már ostromra készen állt a ház. Golyók süvöltöttek mindenfelé. A kis csapat emberei gondosan célozva, tüzeltek a gerendarések közül. Az öreg hittérítő az ablak mellé huzódva, két pisztolyból tüzelt, gyorsan és pontosan. Oda is szólt Fleming:

- Tisztelendő uram, ugylátszik, ért a bűnösök lelkéhez.

- Megtérítem őket a rossz utról, - felelte és egy fa mögül kilátszó vászondarabra lőtt, amely nyomban piros lett. Egy időre be kellett szüntetni a tüzelést, mert fuldokoltak a füstben. Az öreg pap, valójában Wolf, az álruhás vadász, komoran mormogta: „Kissé késnek a fiuk...” Fleming megsebesült a vállán, de azért tovább küzdött, egyik társuk harcképtelen lett, vagy talán meg is halt... Az ostromló gyűrű egyre szűkült. Soká nem tarthatták magukat... Cecil felsikoltott. Egy golyó szétépte lábizmát, erősen vérzett. Ápolás alá akarták venni, de nem hagyott magához nyulni:

- Ne törődjete velem! Egy pillanat időnk sincs!... - És ott guggolt a szoba padlóján és igyekezett elkötni a lábát. Egy hatalmas kő kitörte az ajtó felső részét... A golyók szabadon füttyültek be... Még legfeljebb tíz percig tarthatták magukat, vagy addig sem. Cecil nagynehezen elkötötte a sebé, de úgy érezte, elájul... Mögötte reccsent valami. Megfordult és ijedten látta, hogy a konyhá hátsó falát, amely a meredélyre nézett, benyomták és egy hosszú, izmos maláj lép be. Sikoltani akart... revolvért keresett, de a maláj már könnyedén felkapta. Ekkor kiáltott... Az öreg vadász hátranézett, de mi ez?... Nyugodtan visszafordult az ablak felé és hagyta, hogy a maláj tehetetlenül vigye... Azt hitte a lány, hogy megőrült, vagy lázálomban látja csak, a maláj kilép vele a konyhából a szakadék peremére és szorosan átfogva őt egyik kezével, lefelé csuszik vele lassan egy kötél a szédítő mélység felett... Elájult...

A banditák még vagy tizenketten lehettek és a konyhából már alig jött lövés... Rohamra készültek. Ekkor oldalról, ahonnan nem voltak fedezve, ahonnan nem vártak veszélyt, hirtelen sortüzet kaptak. Öten maradtak ott nyomban, a többi rémülten igyekezett futni, de ez igazán reménytelen kísérlet volt, mikor a domboldalról Dorn, Pitt Holbers és Boston Jim céloztak rájuk. Ezek a vadászok, az ő szokott nyugalmukkal, körültekintő pontossággal szedték le őket egyenként. Az utolsó feltartotta két karját és megállt: „Kegyelem” - kiáltotta.

A pap kilépett a konyhából: - Az Istennél, fiam - mondta szeliden és fejbőlötte. Azután társaihoz fordult: - Aludtatok utközben, vagy mi a csoda! Segitsetek kötözni, ha ugyan élnek még ezek a szegény favágók... - Az egyik már meghalt, a másinak súlyos haslövése volt, Fleming és a harmadik alig sebesült meg.

- Azért a heccnek még nincs vége - mondta az óriás Pitt Holbers. - Pepitó, sajnós, nem jött el, azt hitte, csak halottak eltakarításáról lesz szó és sakálokat küldött.

- Igaz, - mondta csendesen Boston, - azért azt hiszem, még vele is találkozunk majd.

- Tőle sem fogunk sajnálni egy imádságot, mondta Wolf és meghuzta álla alatt nemez-kalapjának a sziját.

*

Cecil arra tért magához, hogy egy kókuszháncsra vetett ágyon fekszik letakarva és vele szemben ül a maláj, aki elrabolta. Ijedten felült.

- Nem mozdulni missz. A sebe sulyos és soha többé nem fog tudni járni, ha nem fekszik nyugodtan. - Ösztönszerűen visszafeküdt. Azután ijedten kérdezte: - Hol vagyonok?

- Nálam. Én a Lord Mynhernek is barátja vagyok és ő megkért, hogy vigyázzak a missre. A házában már nem volt biztos az élete.

Kezdett emlékezni a jávai kormányzóra... akinek visszautasította a segítségét... ez az ember lenne a megbizottja? Aztán megborzadt, eszébejutottak a löporfüstös szoba vérző emberei:

- Mi lett Fleminggel, a hittérítővel és a többiekkel?

- Segítség jött Kuala-Lumpurból. A telepen minden rendben van.

Cecil sóhajtott. Igen, minden rendben van, csak ott állnak a fák kidöntetlenül és ott állnak a kidöntöttek, elszállithatatlanul. Körülnézett a konyhóban. Csodálkozva látta, hogy egy könyves polc van a sarokban, sok könyvvel. Ki ez a bennszülött? Az, mintha gondolataiban olvasott volna, felelt:

- Si Lalan vagyok. Őseim fejedelmek voltak ezen a félszigeten. Si Lalan elszakadt rokonaitól, akik nagy városokban élnek, kőházakban laknak és bankokban tartják a pénzüket. Si Lalan a maláji dzsungel magányos főnöke, gyenge fajtájának hűséges testvére.

Si Lalan lecsavarta a lány lábáról a kötést, kimosta a sebet és bekötötte.

Azután kivette a golyót kutasszal, de mégis gyulladásba jött a seb. Legalább két hétig kell mozdulatlanul feküdni.

- Talán lehetne orvost szerezni...

- Si Lalan orvos. Sorbonne-on tanultam, de szivesebben jöttem vissza magányos Főnöknek a dzsungelbe, minthogy a bőröm miatt lenézzenek, az európaiak.

Orvos! Sorbonnet végzett! Magányos Főnök! A lány lehunyta a szemét, mert úgy érezte, nem képes gondolkodni.

- Most aludni fog, - mondta csendesen a maláj. Cecilnek még eszébe jutott Howard, kék szemével, ahogy nevelésesen kocogott el a öszvérrel és ettől úgy összeszorult a szive, hogy sirni tudott volna.

*

Két hét múlva Cecil teljesen rendbejött. Ezalatt nagyon megszerette a hallgatag főnököt, aki nemcsak jóságos volt, hanem bölcs is. Utolsó estjét töltötte a konyhóban és szinte fájt megválnia ettől a harmónikus, kedves szobától.

Az őserdőben nyugtalan áramlás vibrált át a lombok között... Mindenféle ijedt állatok csörtettek... Si Lalan mélyen szivta be a szél szagát: - A monszun! Jön a nagy, ujjáteremtő és megsemmisítő szél.

A leány szemében könnyek jelentek meg. Nemsokára kellene kezdődni az usztatásnak és a Thurn-telep halott.

Most, mintegy jeladásra, fülrepesztő csattanással megdördült az ég és mintha egy tizezer tagu kórus üvöltene fel, megérkezett a monszun! Olyan vizzuhatagot söpört sűrű, vastag sugarakban a tájra, mintha az utolsó ítélet érkezett volna el. A fák hajladoztak, indák és kuszó rotanok szakadtak szerte, a víz percek alatt örvénylő, bugyborékoló zuhatagokban rohant minden mélyedésből és a szél, a szél úgy böngött, zengett, kavargott, mintha százezer láthatatlan szekér vágatna vad lovakkal...

*

Az első hajnali napsugarak párádzó, ázott lombokon csillantak meg. Cecil elindult Si Lalannal a halott telep felé. És ahogy felért a hegyhátára, szédülten kapott a fejéhez. Mint egy vízió látszott a telep: bennszülöttek nyüzsögtek, fejszék csattogtak, elefántok trombitáltak. Fél, hogy eltűnik a látomás... de nem! Itt dolgoznak! Megkapaszkodott a maláj karjába és reszketve nézett rá.

*

Miután a banditákat eltemették és valahogy rendbehozták a rostává lőtt cölöpházat, megvacsoráztak és kimerülten lepihentek. Másnap reggel Fleming, aki időközben megtudta, hogy Cecil biztos helyen van, szomoruan álldogált a tornácon. Azt hitte, ő ébredt fel legelsőnek, de Pitt Holbers óriás alakja már szembe jött a tisztáson. Elégedetten vigyorgott és a völgyre mutatott. Fleming ámultan felkiáltott. A szerpentinuton hosszú-hosszu karaván jött fölfelé, ösvérek, csomagok és maláji kulik végeláthatatlan sora, fejükön imbolygó batyuikkal, élükön egy köpcös, vastagfejű európai, babos kancán lépegetve. Közeledtek lassan a telep felé. Fleming torkából zokogásszerű hangok törtek elő, szaggatott felkiáltások! Hiszen akkor minden mentve van!

- Ezt mind, mind köszönje Boston Jimnek, aki előre gőzöst készített Kuala-Lumpurban és így Van Gork az első hirre elindulhatott toborozni. - A közben visszatért Howard jelent meg az ajtóban és egy csomó nyugtát nézett, mint aki nem ért valamit.

- Mondja, Mr. Fleming, hol vannak a múlt heti elszámolások?

- Pokolba az elszámolásokkal! - dühöngött Fleming - nem látja? Munkások jönnek!

- Na és - felelte Boston - azért nem kell elszámolni? Itt négy fejadag...

- Mr. Howard, én lelövöm magát! - Dornhoz fordult - és mondja, hol lehet annak a Boston Jimnek kezét csókolni.

- Nem kell hozzá két napig lovagolni Mr. Fleming. Itt van maga mellett - mondta Dorn.

- Én csak ezt a zöldfülűt látom...

- Látod, nekem sohasem hitted - mondta Holbers vigyorogva Bostonnak -, én mindig mondtam, hogy zöldfülű vagy. - Fleming rájuk nézett, aztán nyitva maradt a szája és hirtelen leült.

- Igyon egy kis vizet Mr. Fleming - mondta Howard, azaz Boston - aztán keresse elő azokat a nyugtákat...

Cecil egyenesen a cölöpház felé tartott Si Lalannal.

- Ugy-e, maga lőtt arra a banditára, aki el akart hurcolni? - kérdezte Dorntól.

- Boston Jim volt. - Howard lépett hozzájuk és melegen megszorította Cecil kezét, de a lány még mindig nem tudott ránézni. Arra gondolt, hogy ez az ember sietve menekült el és magára hagyta őt a bajában. Ujra Si Lalanhoz fordult.

- És hogy kerültek ide a munkások?

- Boston Jim előre sejtette, honnan fog jönni a támadás, hajót rendelt Kuala-Lumpurban és a leghiresebb toborzóval, Van Gorckkal idejében gondoskodott kulikról.

- És hogy... hogy jött a segítség a banditák ellen?

- Boston Jim vágatott le a városba és hozta el idejében a vadászokat.

- De hát... varázsló ez az ember?... És én nem is ismerem.

Si Lalan ránézett és újra mosolygott: - De hiszen itt megy maga mellett, miss Thurn. - Rámutatott a könyvelőre, aki egy vékony vesszővel zavartan csapkodta a lábszárvédőjét. A lány ránézett, erre a keskenycsipőjű, finomkezű emberre, a könyvelőre. Pontosan úgy, ahogy Fleming, ő is azonnal leült, de egy fatörzsre.

- Bocsásson meg Cecil, de maga nem akart segítséget elfogadni a kormányzótól és saját érdekében kénytelen voltam alakoskodni. - Zavartan tépdeste a vesszőt. A lány most megértett mindent, nem tudta ugyan felfogni, hogy ez a csendes hivatalnok a rettegett Boston Jim, de most már megértette, hogy miért nem mutatkozott Pepitónak, hová lovagolt olyan gyorsan és hirtelen elpirult, aztán felindultan mondta:

- Igazán, nagyon nevetséges voltam... hagyta, hogy pártfogoljam... igazán. Én nagy hálával tartozom magának! Köszönöm, amit értem tett és kérem, hagyjon... Gyorsan elsietett.

*

Délután újra megeredt az eső és másnap már a Liz szélesebben folyt a medrében és néhány nap múlva, mint hatalmas folyam hömpölygött. Rövid időn belül a fának át kell haladni a tavon, amely néhány hétig összeköti a Lizt a Monnal. Most már mindenki dolgozott.

Cecil ijedt tisztelettel nézte ezeket a csupaerő, csupa vasideg-embereket és Boston Jimet kereste, akit hajnalban egy kis tutajon látott, valahol messze, de most sehol sem találta. Este a tutajok nagy része áthaladt a tavon, amely, mint egyetlen ezüst lap, terült szét a holdfény alatt és már usztak le a hatalmas, sebessodru Mon folyón. A lány kis tutaján csak egy maláj állt és az utolsó tuskóra erősített, ötméteres kormánylapátot kezelte. Sötét teste szinte láthatatlanná lett az éjszakában. Hajnalig annyira megközelítették a folyó deltáját, hogy a tenger dagálya érezhetővé vált és lassubbodott a tutajok rohanása...

A Malakka szoros előtt a Mon több ágra szakad, de csak egyetlen ág, a délnyugati volt alkalmas arra, hogy fát szállítsanak rajta. Fleming a vezértutajon csukott szemmel is kiismerte magát a sokféle kanyarulatok között, úgyhogy a menet simán uszott be sorban a délnyugati ágba. Cecil kis tutajja is elérte a torkolatot. Alkonyodott, amikor hirtelen loccsanást hallott maga mögött. Megfordult. A kormányos nem volt a helyén és örvénylő hullámgyűrűk jelezték a teste felett marakodó krokodilokat. A lány a kormányhoz akart ugrani és egyszerre óriási árnyék emelkedett fel a lapát mellett. Pepitó! A folyót befedő óriási fakoronák közt bujhatott meg, és ott várta meg, míg odaér Cecil tutajja. A lány iszonyodva hőkölt hátra és óriási egyetlen lökéssel messze kitolta a kormányt, úgyhogy a tutaj máris belesiklott egy holt mellékágba, eltűnve a két parton összeérő lombosítór alatt... Pepitó hatalmában volt. A tutajok elhaladtak, senki sem vette észre Cecil eltűnését, olyan gyorsan történt az egész... A tutaj partnak ütődött, a lány megszédült, de máris felkapták a bandita óriáskarjai és már kint voltak a süppedő, zsombékos parton. Távolabb tőlük egy kunyhó állt és Cecil rögtön tudta, hogy ez Pepitó titkos fészke, amit az egész gyarmati rendőrség sikertelenül keres évek óta és most már azt is tudta, hogy elveszett.

- Amint látja, összes barátja és szolgája közül kiragadtam, és elhoztam ide, Thurn Cecil. A játéknak vége. Vesztett... Azaz nem is vesztett, sok mindent nyert.

- Öljön meg, maga hiéna! - kiáltotta elkeseredve Cecil.

- Magát?! Hogy képzeli? - És megfogta a lány kezét. - Hát nem tudja, hogy én szeretem magát?

Cecil rémulten igyekezett szabadulni az óriás kezéből, de hiába. Pepitó mosolygott rá: - Most még idegenkedik, de talán egy hónap múlva, esetleg egy év múlva hozzámszokik, meglátja. Itt nem találhatják meg...

- Boston Jim meg fog találni!

Az óriásnak megcsikordultak a fogai. Az a mocskos véreb, nem is álmodik erről a helyről... Sohasem találja meg!

- De igen! - sikoltotta a lány diadalmasan. - Nézze, ott.

A rohanó örvények között egy apró tutaj jött és Howard állt a kormánylapát mellett, előregöbült testtel, hogyha a tutaj partot ér, nyomban ugorjon. Pepitó előrántotta revolverét és lőtt, de a táncoló tutaj nem nyújtott jó célpontot. És most váratlanul éles fájdalom hasított a kezébe. Cecil apró fogai mélyen a husába furódtak, hogy elejtette a revolvert. A tutaj partnak ütődött és egy hosszú, karcsu árny, mint leopárd ugrott fantasztikus nagy ivben Pepitóra. A bandita felborult, de már eltaszította magától ellenfelét és talpra ugrott. A másik revolveréhez akart kapni, de az öve ott csüngött Boston kezében, ahogy nyomban leszakította róla. Howard nyugodtan, mosolyogva nézett rá, aztán lágy hangján megszólalt:

- Most meg fogom ölni, Pepitó.

A lány csak nézte és ahogy ott látta állni Bostont, kissé hajlott háttal, összeszorított fogakkal, mosolyogva, most már világosan látta, hogy ez az ember nem kisebb a hérénel. Ez az ember a végzet és akit üldözőbe vesz, annak vége. És látta a majdnem fél méterrel magasabb Pepitót, bizonytalan révedéssel a szemében, ahogy ott állt Howarddal szemben.

- Hát lőjj már! Lőjj már, te pizsok vizsla! Te mocskos rendőr-eb.

Boston mosolyogva szólt: - Mindig erről a pillanatról álmodtam, hogy egyszer majd így szembenállunk és én megöllek téged, Pepitó és már tűz csapott ki revolveréből, majd rögtön még két dörrenés után Pepitó szétvetette karját és egész hosszában elterült.

Cecil elfödte az arcát... Mikor felnézett, Pepitó mozdulatlanul feküdt és ugyanolyan mozdulatlanul állt Boston.

- Szörnyű volt - suttozta a lány - megölte?

- Meg.

- Nem lett volna szabad... Ez... ez a törvény dolga.

- Itt én vagyok a törvény - mondta Boston. Sóhajtott egyet. Ennek az embernek kétszáz kiderített gyilkosság nyomta a lelkét. Ezt az embert a gyengék, a gyávák, a kulturáltak érdekében meg kellett semmisíteni. Aki itt gonosztevőt üldöz, az rendőr, bíró és Istenítélet egy személyben. Kis Kodakot vett elő a zsebéből, megfordította a halottat, ráirányította a gépet és megnyomta az exponáló gombot.

Eltette a gépet, odament a lányhoz és átkarolta. Cecil kimerülten hajtotta rá a fejét.

- És most gyerünk innen gyorsan, drágám - mondta a férfi és megsimogatta a lány égő, könnyes arcát.

*

A hatalmas gőzös sebesen rakodott és mögötte már várt egy másik. Ameddig szem ellátott, mindenütt vaskarikákkal összekötött fatönkök himbálóztak a tengeren, amelyben éjfél felé, mint egy izzólámpa két szénszála a láthatár és a víz találkozásánál, összeért a hold saját tükörképével, a fehér színeknek valóságos orgiájába borítva az óceánt. Az európai cégek tisztviselői átvették a leszállított fát a kikötött mennyiségben és Cecil hálásan köszönt el a vadászoktól, akiknek furcsa csoportja mintha a Fliegende Blätter illusztrációjából elevenedett volna meg...

*

... Mac Pershon ezredes mosolyogva, két kezét előrenyujtva sietett Boston elé az ajtóig.

- Thurn Cecil - mutatta be Howard a kíséretében lévő hölgyet. Miután leültek, elővette a halott Pepitóról készült fényképet és átadta az ezredesnek.

- Gratulálok Jim! - mondta az ezredes és megszorította a kezét - nem lehet ehhez más mondani, no... Sok ezer embernek adta vissza a nyugalmát. És ha megismételném az ajánlatomat, megduplázva, úgy hogy ön angol szolgálatban...

- Azt hiszem, most már megmaradok a hollandoknál. Különben is egyelőre szabadságra megyek, megnősülök.

- Ehhez is gratulálok. A menyasszony?

- Thurn Cecil, ezredes uram.

- Sok szerencsét kívánok. Az a felvétel 5.000 Strait Dollárt ér magának. - Kikisérte őket és mind a kettőnek sokáig szorongatta a kezét, aztán visszament a szobába, Pepitó képét lepecsételte, beragasztotta egy nagy könyvbe és rövid ideig mintha gondolkodott volna valamin. Azután azt mormolta maga elé: „Azt hiszem, az öreg Thurn most már nyugodhat békében...”

VÉGE.